

пѣше тя, притиснала здраво ржката му въ своитѣ.

А ето и вратата. . . При послѣднитѣ стѣпки — червена ивица обагри склоноветѣ и малкитѣ пѣнливи вълни на ржката. Слънцето залѣзе.

Чакъ тогава погледна овчарѣтъ своята другарка. Тѣлото ѝ носѣше още пурпура на залѣзолото вече слънце; побѣлѣлата ѝ почти коса се спущаше на вълни по раменѣтъ ѝ, а въ очитѣ ѝ продължаваше сѣкашъ да гори слънцето и звучи послѣдната пѣсенъ. Въ тоя мигъ тя бѣше тѣй красива, тѣй красива, малката горска нимфичка!

И като се притисна силно у него, тя разпери крилцата си и се отпусна на ржцѣтъ му. Нагорѣ, нагорѣ далечъ отъ тукъ! Тамъ, дѣто слънцето цѣлува още върховетѣ на дърветата, дѣто збжцитѣ на скалитѣ горятъ още въ неговата червенина. Пжтътъ е стрѣменъ. Нему се завива свѣтъ. Той чувствува само, какъ подъ краката му се ронятъ дребни камънчета, които съ шумъ се свличатъ надолу. . . Държащъ въ едната ржка нея, съ другата той се хваща о коренитѣ на далечнитѣ храсталаци или о остритѣ издадини на скалата. Въ ушитѣ му фучи шума на падащъ водопадъ и той не чува шеметната пѣсенъ на своята другарка:

Високо тамъ е моя домъ:

дворецъ отъ слънчеви зари.

За него Водний царъ, въ отплата,

другаръ ми чуденъ подари . . .

Ще има свадба и игри, —

елате, милички сестри...

. . . Нагорѣ, нагорѣ, тамъ дѣто вечерникътъ си шепне по върховетѣ на скалитѣ, дѣто орлитѣ се но-